

Gennem et Naaleje.

En Gammel.

(Fortset.)

Om var seftien Aar gammel, da Mikard forbandt, og maatte ingen andre sige...

XI.

Gamle Fosses Mødest.

Nedenfor Klippen, hvorpaa Herford Slot var bygget, strakte sig en lang Tange af ujævne Klipper...

Om fort Tid vilde Solen gaa ned bag Havet, men Præsten gik langsomt hen over Klippen...

Justin havde altid været et sandt Venskabs for den gamle Fosse. Allerede som Dreng littede han sig hen...

Da han hin Februareftermiddag fik Oje paa sin Præst, rejste han sig straks og tog sin udmønte...

„Dette Hav er altid forskellig, Hr. Pastor.“ sagde han efter en hjertelig Gilsen...

der da ikke i hvert Ord? Jeg tænker undertiden paa, om Enigheden vil være tilstrækkelig til at udgrunde den...

„Sig mig, Jeremias, hvorledes var den unge Mikard Herford?“ spurgte Pastor Cunliffe pludselig.

„Men hvorfor, Jeremias?“ udbrød Præsten; „kan du ikke sige en stoffels fortalt?“

„Nej, det er jeg ikke i stand til.“ svarede gamle Fosse. „han er en god Mand; men Verden har endnu sit Dag i ham.“

„Men hvorfor Mikard Herford kommer tilbage, kan han ikke gøre nogen fordring paa Godset.“

„Man ved ikke rigtigt, hvad man skal sige hertil.“ svarede gamle Fosse.

„Ja, det er.“ svarede Fosse; „det er overhovedet ikke let at være god, endog ikke at være en god Hyrerleder.“

„Det er vanskeligt at være en god Fader.“ indvendte Præsten.

„Det er for det meste Fissere, som vilde komme, enten her var Møde eller ikke, Mand, som ikke har noget hjem, som tjene hos Vænderne eller holde af at se ud over Søen.“

Gamle Fosse talte ud af sit Hjertes Overskudsighed, og Præsten kunde hverken misforstaa ham eller blive fornærmet over hans diævre Ord.

stirrende Taarn var ikke noget hyggeligt Sted, der var fire fire bare Vægge, i det ene Hjørne en gammelbags skuffelov...

VII.

Fru Cunliffes Afskrifter.

Gamle Fosses Hjem var en lille Hytte, der laa et Hundrede Alen fra Hjørnet; men den laa godt i Aar for Stormens og Vølgerens Raften.

„Hvor jeg kommer, Madam Fosse, hører jeg kun Røstaler over Deres dejlige Afskrifter.“

„Det er meget let, Fru.“ svarede hun. „Jeg vilde ønske, De vilde forsøge mig en Snes af Deres Wg, Madam Fosse.“

„Jeg skal bringe Dem en Snes, Fru!“ sagde Fru Cunliffe. „Jeg vil være glad for at faa et smukt Kuld Afskrifter.“

„Min Mand og jeg er heldigvis ikke fattige.“ svarede Madam Fosse med samme Ro som før.

„Det vilde ikke være tilfreds i mit Sted, Fru.“ svarede Madam Fosse lidt ivrigt. „De vilde ikke være tilfreds med at skulle op til fem om Morgenen.“

„Det var rigtigt nok en god Sandel, hun der gjorde.“ sagde den gamle Kone til sig selv...

„Det er jo Fruen Villi.“ tænkte Madam Fosse, og hendes Ansigt fik et usædvanligt lærligt Udtryk.

„Det er for det meste Fissere, som vilde komme, enten her var Møde eller ikke, Mand, som ikke har noget hjem, som tjene hos Vænderne eller holde af at se ud over Søen.“

„Det er jo Fruen Villi.“ tænkte Madam Fosse, og hendes Ansigt fik et usædvanligt lærligt Udtryk.

des næsten ikke mere til at gøre hende glad, end at hun saa Solen skinne, og hun var doft op, omgivet af en bestående om, aarvaagen Kærlighed.

„Det er jeg en god Ven, Fruen Villi?“ udbrød Madam Fosse virkelig urolig.

„En god Ven!“ gentog Villi foragtelig, „hvem trenger til en god Ven, naar de har en Fader som jeg? Nej, nej, Madam Fosse, det er Gæster, Fruen Villi.“

„Jeg holder ikke af at tale om den Slags Ting.“ sagde Villi, idet hun fastede sit hoved stolt tilbage.

„Jeg har desværre lige lovet Præstefruen at lade den hvide Søne ruge en Snes Wg ud til hende.“

„Fru Cunliffe!“ udbrød Villi, „hun hørte, at jeg sagde, jeg vilde bede dig om dit næste Kuld Afskrifter.“

„Nu foreslaar jeg Dem noget, kære Madam Fosse, vilde De lade den ruge mine Wg ud? mere end ruge dem, foreslaar De, saa kan jeg selv udmærket arbejde dem.“

„Jeg har desuden en stor Nyhed at fortælle dig.“ vedblev Villi. „Fader og jeg skal rejse til London; vi rejser allerede næste Mandag Morgen.“

„Det er jeg en god Ven, Fruen Villi?“ udbrød Madam Fosse med samme Ro som før.

„Det var rigtigt nok en god Sandel, hun der gjorde.“ sagde den gamle Kone til sig selv...

„Det er jo Fruen Villi.“ tænkte Madam Fosse, og hendes Ansigt fik et usædvanligt lærligt Udtryk.

„Det er jo Fruen Villi.“ tænkte Madam Fosse, og hendes Ansigt fik et usædvanligt lærligt Udtryk.